

အောင်မြင်စာပေ

ကြိယာ

နဝင်းသုံးစုံနှင့်
ပုဏ္ဏားအင်း

၀ နှိ ၇ ဆန်း ဩဖ်
ရိုး ဂျိး ၀ ဣ၊ အပ်

အခန်း (၁)

သရဲကြမ်းသော အိမ်နီကြီး

တစ်နေ့သ၌ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး တည်ရှိရာ မြောက်ဘက်ရှိ ရွှေ
ဂုံတိုင်လမ်းအတွင်း ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ဦး လျှောက် လာလေသည်။ ။

အချိန်ကာလမှ (၁၉၃၀)ခုနှစ် အချိန်ကာလဖြစ်သည်။ ။ ထိုအချိန်ကာ
လမှာ မြန်မာတစ်နိုင်ငံ လုံးကို ကိုလိုနီ လက်အောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ကြ
သည် မှ နှစ်ပေါင်း (၄၀)ကျော်မျှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော် လည်း ရန်ကုန်မြို့လို
နေရာမျိုးမှာ ပင် စည်ကား တိုးတက်ခြင်းများ မရှိသေးပေ။

(၁၈၈၆)ခုနှစ်တွင် စတင်ပြီး မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ကိုလိုနီလက်အောက်ခံ
ဘဝရောက်ခဲ့ကြရ ပြီးနောက် (၁၉၃၀)ပြည့်နှစ် ရောက်သောအခါ
နှစ်ပေါင်း (၄၀)ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။

တိတိကျကျ ရေးရလျှင် (၁၈၈၆)ခုနှစ်တွင် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ကို
လိုနီ နယ်ချဲ့တို့ လက်အောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရာ (၁၉၃၀)ပြည့်နှစ်တွင် (၄၄)
နှစ်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထူးထူး ခြားခြား တိုးတက်မှု ဖြစ်မလာခဲ့
ဘဲ သူ့ကျွန်ဘဝဖြင့်သာ နှိပ်နှိပ်နေရသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ။

ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီး တည်ရှိသော ရပ်ကွက်မှာ
ဗဟန်းရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ ။

မြေဝါနှင့်မြေနီတို့ ရောနှောနေသော အရပ်ဖြစ်ပြီး၊ အချို့မှတ်တမ်းများမှာ တော့ "ဗဟန်း" ဟူသော ဝေါဟာရမှာ "အဝါရောင် မြေရှိသောအရပ်"ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိကြောင်း ပေါရာဏ စကားဖြင့် ရေးသား ဖော်ပြကြလေသည်။ ။

ရှေးအခါက ဗဟန်းနယ်မြေ တစ်ခုလုံးမှာ တောတောင်ထူထပ်ပြီး လူသူအနေနည်းသော အရပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

သစ်ပင်ကြီးများ နှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်ကာ တောကောင်များ ခိုအောင်းရာ အရပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

(၁၂၆၆)ခု တပေါင်းလဆန်း (၅)ရက် တနင်္လာနေ့တွင် ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီး ခေါင်းလောင်းပုံ အနားစွန်းတွင် ကျားတစ်ကောင် တက်ဝပ်နေသည် ကို ဘုရားဖူးများ မြင်တွေ့ခဲ့ကြ ရသည်။ ။

ထိုအချိန်က ဗဟန်းနယ်မြေတစ်ဝိုက်မှာ ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းများ ဖြင့် တဆက်တည်း ဖြစ်နေရုံမကပဲ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီး တည်ရှိရာ ကုန်းတော်တစ်ဝိုက်မှာ ပင် တောတောင်ထူထပ် ခြင်းရှိလေရာ ကျားတစ်ကောင်တွေ့ရသည် မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာတော့ မဟုတ်ပါချေ ...။

ကျားကူးကျောင်း ကျားကူးသိမ် စသော အမည်များမှာ ကျားနှင့်ပတ်သက်သော အမည်နာမ များ ဖြစ်ပေသည်။ ။

ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီး တည်ရှိသောနေရာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် တောတောင် ထူထပ်သည် က တစ်ကြောင်း စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်သူတို့ မျက်စိမကျသောကြောင့် သော်လည်းကောင်း အစဉ်သဖြင့် အခြေချပြီး နေထိုင်သူ မရှိကြပေ။

စေတီတော်ကြီးကို အကြောင်းပြုလျက် နေကြသော တောရကျောင်း

နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း အချို့တော့ ထိုအချိန်ကတည်းက ရှိနေခဲ့ပေသည်

။

ထိုအချိန်က အနောက်ဘက်မုခ်နှင့် မြောက်ဘက်မုခ်များ ပင် မဆို ထားနှင့် လူသွားလူလာ များ သော အရှေ့ဘက်မုခ်နှင့် တောင်ဘက်မုခ် အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ပင် တောရကျောင်းများ နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း အချို့ သာ ရှိပေသည် ။ ယခုကြားတောရလမ်းဟု ခေါ်သော နေရာတစ်ဝိုက်မှာ ပင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်လှပြီး ဒီလုံးခဲ (မီးဖုတ်ထားသော လမ်းခင်းအုတ်တုံးများ)များ စီခင်ထားရသည် ။

လမ်းမှာ လည်း သိပ်မကျယ်လှဘဲ မြင်းလှည်းနှစ်စီး ရှောင်သာရုံမျှ သာ ရှိလေသည် ။

ကြားတောရဟု ခေါ်သော အကြောင်းရင်းမှာ ...

အရှေ့တောရ (ယခု ငါးထပ်ကြီးရှိသောနေရာ)နှင့်

အလယ်တောရ (ဘုန်းတော်ကြီးများကျောင်း)တို့ တည်ရှိသော အလယ်နေရာ၌ ရှိသော တောရကျောင်းကလေးများကို အခြားနာမည် သီးခြားမခေါ်တော့ဘဲ ကြားတောရဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ သည် ။

ကြားတောရ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှိသော လမ်းတိုကလေးကို ကြားတောရလမ်းဟု ပင် အလွယ်တကူ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ရာမှ ယခု မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ရောက်သည် အထိ ထိုအမည်တွင် နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

လမ်းအရှည်ကတော့ ရွှေတိဂုံစေတီတော် အရှေ့ဘက်မုခ်မှ ဗဟန်းလမ်းဆုံနေရာ အထိသာ ရှိ၏။

ဦးသူတော်ကြီး လျှောက်လာသောလမ်းမှာ ယခု ရွှေဂုံတိုင်လမ်းဟု ခေါ်သော ရွှေခုံတိုင် လမ်းပေါ်ဘက်မှ ဖြစ်သည် ။ ကိုလိုနီခေတ်ဦး အလွ

နံကာလလောက်က ရွှေခုံတိုင်(ယခု ရွှေဂုံတိုင်) လမ်း ရှိသောနေရာတစ်
ပိုက်တွင် လူနေအိမ်ခြေ မရှိသလောက် နည်းပါးပြီး ထိုနေရာတစ်ပိုက်
တွင် နွားမွေးသော ကုလားခြံများ နှင့် ပန်းခြံများ စိုက်ပျိုးရောင်းချသော
ခြံအချို့တော့ ရှိလေသည်။ ။

လမ်းတလျှောက်တွင် ဒီလုံးခဲနှင့် အုတ်များ စီပြီးခင်းပေးထားလေသ
ည်။ ။

အုတ်များ စီခင်းထားသောကြောင့် ထိုနေရာတစ်ပိုက်မှာ ရှိသောလ
မ်းတစ်လမ်းကို အုတ်လမ်း ဟု ပင် ယခုတိုင် ခေါ်ဝေါ်နေကြလေသည်။ ။

ရွှေခုံတိုင်လမ်းဟု ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်းမှာ ရွှေခုံတိုင်ဆရာတော် သီတင်း
သုံးသော နေရာကို အကြောင်းပြုပြီး ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ရွှေခုံတိုင်"ဟူသောအမည်မှာ မန္တလေးတိုင်း၊ စဉ့်ကူးမြို့နယ်အတွင်း
၌ ရှိသော ရွာတစ်ရွာ၏ အမည်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုရွာမှာ သီတင်းသုံး
သော ဆရာတော် ဦးဝရဏအားလည်း ရွှေခုံတိုင် ဆရာတော်ဟု ပင် ခေါ်
ဝေါ်ကြသည်။ ။

ဆရာတော်သည် (၁၈၇၄)ခုနှစ်တွင် တပည့် ဒါယိကာ၊
ဒါယကာမများ ဖိတ်ကြားမှုကြောင့် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ။

ထိုအချိန်က ရွှေဂုံတိုင်စေတီတော် မြောက်ဘက်၌ တောရကျောင်း
ဆောက်လုပ်ကာ သီတင်းသုံးနေထိုင်ခဲ့သည်။ ။

ဆရာတော် သီတင်းသုံးသော တောရကျောင်းအနီး၌ ရေတံခွန် တစ်
ခုလည်း ရှိရာ "ရွှေခုံတိုင်တောရ" "ရေတံခွန်တောရ" ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသ
ည်။ ။

နှစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ထိုနေရာတစ်ပိုက်တွင် လာရောက်နေထိုင်

င်သူများ ရှိလာသည်။ ။

တောင်ယာစိုက်ပျိုးသူများ နှင့် ပန်းစိုက်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

နောက်ပိုင်း လူစည်ကား လာသောအခါ လမ်းဖောက် အသုံးပြုခဲ့ရာ မှ ရွှေခုံတိုင်လမ်း၊ ရွှေခုံတိုင် ရပ်ကွက်ဟု အမည်တွင် လာခဲ့ရာ ယခုမျက်မှောက် ခေတ်ကာလမှာ တော့ ရွှေဂုံတိုင်လမ်း၊ ရွှေဂုံတိုင် ရပ်ကွက်ဟု ခေါ်ဝေါ်အသုံးပြုခဲ့ ကြလေသည်။ ။ (၁၉၃၀)ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်းတွင် လူသွား လူလာများ သော လမ်းတစ်လမ်း ဖြစ်လာခဲ့သဖြင့် (၁၉၃၇)ခုနှစ်တွင် ကတ္တရာလမ်းအဖြစ် ပြောင်းလဲ အသုံးပြုကြ လေသည်။ ။

ရှေ့၌ ရေးသားဖော်ပြ ခဲ့သည့်အတိုင်း (၁၉၃၀)ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်ကတော့ ထိုနေရာတစ်ဝိုက် သက်ကြီးဝါကြီးများ နှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ် လှသောကြောင့် နေထိုင်သူ မရှိသလောက် နည်းလှပေသည်။ ။

ဘောင်ဒရီလမ်း (ယခု ဓမ္မစေတီလမ်း)နှင့် ရွှေခုံတိုင်လမ်းကြားမှာ ရှိသော နေရာများ မှာ လည်း ရာသီပေါ် သီးနှံစိုက်သော ခြံ၊ ရာသီထွက် ပန်းစိုက်သောခြံနှင့် နို့စားနွား မွေးမြူသော ခြံအချို့လောက်သာ ရှိပေသည်။ ။

အများအားဖြင့်တော့ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ လာရောက်နေထိုင် ကြသူတို့ မှာ လည်း ကုလား လူမျိုးတို့ သာ များ လေသည်။ ။

သို့သော် ... ဘောင်ဒရီလမ်းနှင့် ရွှေခုံတိုင်လမ်းကြား တစ်နေရာတွင် ရှိသော မြေကွက်လပ် ပေါ်မှာ တော့ ရှေးခေတ်လက်ရာဖြင့် ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ်လုံးရှိသည်။ ။

တံခါးလေးပေါက်၊ ဝရန်တာလေးခုပါသော ကုလားသူဌေးတစ်ဦး

ဆောက်ထားသော ရှေးအိမ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ။

ထုထည်ကြီးလှသော အုတ်တိုင်များ နံရံများ အဖြစ် ပြတင်းပေါက်များမှာ စိုက်ထားသော သံတိုင်ကြီးများမှာ လည်း ကြီးမား ခိုင်ခံ့လှသည်။ ။

အဝင်ပေါက် တံခါးချုပ်ကြီးများမှာ လည်း ကျွန်းသစ်များ ဖြင့် ထုထည်ကြီးမားစွာ တပ်ဆင် ထားပြီး (၉)ပေခန့် မြင့်သည်။ ။ တစ်အိမ်လုံး အနီရောင်ဆေးများ သုတ်ထားသောကြောင့် ရှေးကတော့ "အိမ်နီကြီး" ဟု ခေါ်ကြသည်။ ။

ယခုအခါမှာ တော့ နှစ်ပရိစ္ဆေရ ကြားမြင်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် အနီရောင် ဆေးများက မှေးမိန် နေလေပြီ။

နေထိုင်သူမရှိဘဲ ဒီအတိုင်း ပိတ်ထားခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ရေညှိရေမှော်များ တက်ကာ အစိမ်းပုတ်ရောင်များက နေရာအနှံ့ ကွက်တိကွက်ကျား ဖြစ်နေလေသည်။ ။

အမိုးမိုးထားသော အုတ်ကြွပ်ချပ်များမှာ လည်း အညိုရောင် အမည်းရောင် ဖြစ်နေချေပြီ။

ထိုအိမ်ကြီးရှိသော နေရာတစ်ဝိုက်မှာ ခြံဝန်းကျယ်ကြီး ဖြစ်သောကြောင့် အခြားနေထိုင် သူများ မရှိပေ။

ဘောင်ဒရီလမ်း (ဓမ္မစေတီလမ်း)မြောက်ဘက်၊ ယခုရွှေတောင်ကြား ရပ်ကွက် ဟု ခေါ်သော နေရာတစ်ဝိုက်မှာ တော့ နီးစားနွားမွေးသော ကုလားခြံများ နှင့် ရာသီပေါ် သီးနှံစိုက်ပျိုးသောခြံများ ရှိပေသည်။ ။

သို့သော် လူနေရပ်ကွက်များ မဟုတ်ဘဲ ဟိုနေရာတစ်အိမ် ဒီနေရာ တစ်အိမ်ဖြင့် ကျိုးတိုးကျဲတဲ နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ရွှေတောင်ကြား ဟူသောအမည်မှာ နောက်ပိုင်းမှ ပြောင်းလဲခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ရှေးအခါကတော့ "ကုလားကုန်း"ဟု သာ ခေါ်ကြသည်။ ။ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်မှာ လူနေအိမ်ခြေ မရှိသောကြောင့် လမ်းပေါ်မှာ လည်း လူအသွားအလာ မရှိသလောက် နည်းသည်။ ။

မြေနီကုန်းဘက်၊ ပြည်လမ်းဘက်သို့ သွားလာလိုသူများ သာ တစ်ခါ တစ်ရံ ထိုလမ်းမှ အသုံးပြုပြီး သွားလာကြသော်လည်း အချိန်အတော်များများ ၌ မူ လူသွားလူလာ ရှင်းလင်းနေလျက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေတတ်ပေသည်။ ။

ညဘက်အချိန် ရောက်လျှင်မူ သစ်ပင်ရိပ်များကြောင့် မှောင်မည်းနေသည် က တစ်ကြောင်း၊ လမ်းမီးရောင် မရှိသည် က တစ်ကြောင်းကြောင့် သွားလာခြင်း မပြုကြပေ။

အချိန်မတော် သွားလာခဲ့သူများမှာ လည်း အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် တွေ့ကြုံရတတ်သည်။ ။

တစ်ခုက လူဆိုး၊ ဓားမြဲတို့ ၏ လုယက်တိုက်ခိုက်မှုကို ခံရပြီး အခြား တစ်ခုကတော့ သရဲတစ္ဆေ များ နှင့် ဥစ္စာစောင့်များ နှင့် တွေ့ရကာ နှောင့်ယှက်ခြင်းခံရသော အန္တရာယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

ရွှေခုံတိုင်လမ်းနှင့် ဘောင်ဒရီလမ်းတို့ တွင် အချိန်မရှိပါက မသွားလာဝံ့သော အကြောင်းများ ထဲတွင် "အိမ်နီကြီး" နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ အချို့လည်း ပါဝင်လေသည်။ ။

အိမ်နီကြီးနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများကို အနည်းငယ် ဖော်ပြပေးရမည်ဆိုလျှင် ထိုအိမ်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သော (၁၅)နှစ်ခန့်က ကု

လားသူဌေးတစ်ဦး တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ၎င်းသူဌေးအမည်မှ မတ်စတီးဆိုသူဖြစ်ပြီး ထိုတိုက်ကြီးကို ဆောက်လုပ်စဉ်က အသက်(၄၀) ကျော် အရွယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ။

ကိုလိုနီခေတ်ဦးကာလတွင် ခေတ်ပျက်သူဌေးဖြစ်သော မူဝါဒကို အသုံးပြု၍ စီးပွားရှာခဲ့သော မတ်စတီးမှာ တိုင်းပြည်အခြေအနေ တည်ငြိမ်စေ ပြုလာသောအချိန်တွင် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကုလားသူဌေး တစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ဆန်စက်နှင့် သစ်စက်များ အပြင် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ရှိသော ဈေးအတော် များများ ၌ လည်း အစုရှယ်ယာပါဝင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ။ ၎င်းမူလနေထိုင်သည့် တိုက်ကြီးမှာ ချစ်တီးလမ်း(ယခု ရွှေဘုံသာလမ်းဟု ခေါ်သော မဂိုလမ်း)အတွင်း၌ ရှိသည်။ ။

ထိုတိုက်ကြီးမှာ တော့ မယားကြီးနှင့် သားသမီးများ နေထိုင်ကြသည်။ ။

နောက်ပိုင်း တိုက်နီကြီးဆောက်ပြီးသောအခါ ထိုတိုက်ကြီးတွင် တော့ နောက်ထပ်ယူသော မယားများကို ထားသည်။ ။ မတ်စတီးသည် အလုပ်အားလပ်သော အချိန်တွင် ထိုတိုက်နီကြီးတွင် အပျော်ယူထားသော မယားများ နှင့် လာရောက်နေထိုင်လေသည်။ ။

နောက်တော့ မတ်စတီးတစ်ယောက် ထိုတိုက်ကြီးပေါ်မှာ ပင် သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ ။

မည်သို့မည်ပုံဖြစ်ပြီး သေသွားခဲ့သည် ကိုတော့ သူ့လက်ရင်းတပည့် လူမိုက်များ ပင် မသိလိုက် ကြပေ။

မတ်စတီး သေဆုံးသွားပြီးနောက်တွင် ထိုတိုက်ကြီးတွင် နေထိုင်မ

ည့်သူ မရှိတော့ဘဲ တံခါးပိတ်ထား ခဲ့ရလေသည်။ ။

ပထမ အိမ်စောင့်၊ ခြံစောင့်များ ထားသေးသည်။ ။ ထိုအစောင့်များ လည်း ကြာရှည် မနေနိုင်ကြဘဲ ထွက်ပြေးကြရသဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် တံခါးပိတ်ထားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

နှစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ထိုတိုက်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ငှားရမ်းနေထိုင်သူအချို့ ပေါ်လာသော်လည်း စာချုပ်ပြည့်သည် အထိပင် မနေနိုင်ကြဘဲ ပြန်ပြောင်းပြေး ကြရလေသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ...

သရဲတစ္ဆေများ ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် ကြာရှည်မနေနိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

နောက်ပိုင်းမှာ လည်း ထိုအကြောင်းကို မသိသူများ အယုံအကြည် မရှိသူများက ဈေးနှုန်း သက်သာသဖြင့် ငှားရမ်းပြီး လာရောက်နေထိုင်ကြသည်။ ။

သို့သော် ကြာကြာမနေနိုင်ကြဘဲ ရက်ပိုင်းလပိုင်း အတွင်းမှာ ပင် ပြန်ပြောင်းပြေးကြ ရလေသည်။ ။

လာရောက်နေစက တစ္ဆေသရဲဆိုလျှင် အယုံအကြည်မရှိ၊ မကြောက်တတ်ပါဟု ကြွေးကြော် လာသူတို့ ပင် ကြာရှည်မနေနိုင်ပေ။ ။

"ဒီမှာ ရှိတဲ့ သရဲက တခြားနေရာတွေမှာ တွေ့ဖူးတဲ့ သရဲတစ္ဆေတွေ ထက် ပိုပြီးကြမ်းတယ်၊ ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတယ်"

ဟု မှတ်ချက်ချကာ အလျင်အမြန် ပြန်ပြောင်းပြေးကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

ယခုဝတ္ထုရေးသော (၁၉၃၀)ခုနှစ် ဝန်းကျင်ရောက်တော့ နေထိုင်သူ မဆိုထားနှင့် ခြံစောင့် အိမ်စောင့်ပင် မရှိတော့ဘဲ ဒီအတိုင်း တံခါးပိတ်

ထားရသော အခြေအနေသို့ ရောက်နေခဲ့ပေပြီ။

တစ်နေ့သ၌ နေဝင်ခါနီးအချိန် ရောက်တော့မှ ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ယောက် ရွှေခုံတိုင်လမ်း အတိုင်း တစိုက်စိုက်နှင့် လျှောက် လာလေသည်။ ။

ထိုသို့လျှောက်လာစဉ် လမ်းသွယ်တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထိုလမ်းအတွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည် ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ ။

ထိုအမျိုးသမီး လမ်းထိပ်တွင် ရပ်နေသဖြင့် ဖိုးသူတော်ကြီးက ထိုနေရာရောက်တော့ ရပ်လိုက်သည်။ ။

"ကြိုတုန်း ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ကလေးများ လှူလိုက်ပါရစေရှင်"

ဟု ချိုသာသော အသံဖြင့် ပြောသဖြင့် နေရာမှာ ရပ်ပြီး အလှူခံသည်။ ။

ထိုနောက် ကြေးစည်နှင့် လက်ခတ်ဘုကိုထုတ်ပြီး ကြေးစည်တနောင်နောင်ထုပြီး ဆုပေး လိုက်သည်။ ။

အချိန်မရှိတော့သဖြင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပေးမနေတော့ပဲ "ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ လိုရာဆန္ဒပြည့်ပါစေ"ဟူသော ဆုမျိုးသာဖြစ်သည်။ ။

အမျိုးသမီးမှာ အသက်(၂၅)နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်နှင့် ဆံပင်ရှည်ကို တစ်ပတ်လျှို ထုံးကာ ကျောဘက်သို့ ချထားလေသည်။ ။

မျက်နှာအမူအရာနှင့် ကိုယ့်ခန္ဓာအချိုးအစားကို ကြည့်ရုံနှင့် ချောမောလှပသော မိန်းမပျို တစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိသာနိုင်ပေသည်။ ။

"ဒါထက် အချိန်မရှိတော့မှ ဘယ်အထိများ သွားမှာ လဲရှင်"

"ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ် တက်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ ပါပဲ ..."

"ဒီအချိန်ရောက်မှ တော့ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ် တက်ရင် အဆင်မပြေလောက်ဘူး ထင်တယ်၊ ခေတ်ကာလ မကောင်းတော့ ဘုရားပေါ်မှာ ညအိပ်ညဉ့်နေ လက်မခံတော့တာ အတော် ကလေးကြာသွားပြီ"

ထိုစကားကြားတော့ ဖိုးသူတော်ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။

"ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရော ဆိုသလိုပဲ မကောင်းတဲ့ လူနည်းစုကြောင့် ကောင်းတဲ့ သူ အတော်များများ အခက်တွေ့ကြရတယ်၊ မရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကြောင့် ရိုးသားတဲ့ သူ အတော်များများ အထင်အမြင် အသေးခံကြရတယ်၊ ခေတ်ကာလကိုက မကောင်းတော့တာပါ"

ဟု ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ရေရွတ်ပြောဆိုလေသည်။ ။

"ဦးသူတော် ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ် တက်မယ်ဆိုရင် မနက်စောစောတက်တာ ပိုပြီး အဆင်ပြေပါတယ်ရှင်"

"ဒါဖြင့် ဒီတစ်ညတွက် တည်းခိုဖို့ နေရာလေးများ တစ်ဆိတ်လောက် လမ်းညွှန်ပေးနိုင်မလား၊ ကျုပ်က ဒီနယ်သား မဟုတ်လေတော့ အသိအကျွမ်း မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ..."

"စိတ်မပူပါနဲ့ ရှင် ဦးသူတော်အတွက် ဒီတစ်ညတည်းခိုဖို့ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် ..."

"ဒီကနေ ရှေ့ကိုဆက်သွားရင် အနီရောင်ဆေးတွေ သုတ်ထားတဲ့ တိုက်နီကြီးတစ်လုံး တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ ကျွန်မရဲ့ ညီမတော်စပ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်"

ဦးသူတော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။

"သူ့နာမည်က ခင်ခင်လေးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်မ နာမည်ကတော့ ခင်ခင်ကြီးလို့ ခေါ်ပါ တယ်ရှင့်၊ သူနဲ့ တွေ့လို့ ကျွန်မ လွှတ်လိုက်တယ်ပြောရင် ညအိပ်ညဉ့်နေ လက်ခံပေးပါ လိမ့်မယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်"

ထိုသို့ပြောလိုက်သည် နှင့် မိန်းကလေးက အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် လာလမ်း အတိုင်း ပြန်သွားလေတော့သည်။ ။

ဦးသူတော်ကြီးလည်း ထမ်းပိုးကိုထမ်းကာ ရှေ့သို့ဆက်လျှောက် လာလေသည်။ ။

အချိန်က နေဝင်ချိန်ရောက်တော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် အမှောင်ရိပ်များ သမ်းစုပြုလာချေပြီ ...။
